

Turczi István

Az utolsó utáni szó jogán

Baka István a túlpartról visszasétál

I.

Elöttem imakönyve, mint Trisztán sebe, nyitva.
Benne Döbling-passió és Gecsemáne-morzsa.
Yorick, Pehotnij, Hány János, Liszt és Ady Endre
együtt, akár a boldogok. Minden sora: sorsa.

Megint olvasom, állva is, majd járok, kelek.
A járókelő a kirakatban magát is nézheti.
Csak ekkor dől el, a megmérkőző visszafényben,
hogy a látvány infernói-e, vagy názáreti.

„Ekkor dől el”, írom, dehogyis ekkor,
mert nem dől el semmi csak itt alant.
A naptűz párás higanyában derengő reggel
kétes rutinjával kár fejtegetni a Titoktalant.

Én itt vagyok, de hol vagy te, Uram
Mióta távoli lett a közel, és bevégezetlen,
tettlegességig fajuló a vágy, hogy őt, Őt
lássuk meg féregfirkán s minden ékezetben.

Azért alább se adni. Egyetlenségünk biztos
jele, ha benépesül a földalatti balkon.
Költőnek költő ad tüzet, s a fellobbanó rövid,
hideg fényben ismerős arcok fenn a parton.

Elöttem imakönyve izzik, mint a pétervári éj.
Körötte szétdobálva verses regény sava-borsa.
Raszkolnyikov, Néva-seb, a zongorista frakkja;
rettegéssel, reménnyel telt sorok: rég a sorsa.

TURCZI ISTVÁN (1957) költő, író, műfordító. A *Parnasszus* című lap főszerkesztője. Utóbbi kötete: *Üresség* (Scolar Kiadó, 2017).

II.

Átutazóként már csak bőr és bőrönd,
mögötte Babilon, Déva, Jerikó, Szeged –
teret és időt betöltő hangtalan beszéd,
idegen nevekkel fejfák, sírkövek...

De tovább! A precedens kézzel fogható.
Ki *volt* lepke, akár egy napra is, hiába,
annyi lárvaarc közt miért is lenne kedve
visszabábozódni a transzcendenciába?!

Maradni, s egy *végetseholérő* műveletben
ízlelni egyre a múltó édes evilági létet,
megérteni az árnyak közlési módját
és önsúlyával mérni a messzeséget.

Én itt vagyok, de hol vagy te, Uram
Egy mondat még, mint kései szekér
ponyvával takart, egyetlen terhét cipelve
az alkony hullámzó síkjára kiér,

és átszökik egy másik éjbe. Míg tart
a készlet, kitart, kijátssza a végzetet.
Ködkorridor, égi rendelés, insomnia, na és?
– a záróképben mégis találkozik veled.

Amíg lassan felmormolod legújabb versedet,
napsugár ver hidat az ébredő Tiszán,
s te a túlpartról egy elismerő csettintéssel
visszasétálsz az utolsó utáni szó jogán.

Felforgatókönyv

„akkor befordulunk valami más
körül nem írható homályos térbe”
Tűz Tamás

Mind itt vannak ágyam körül.
Ezer toprongyos, üvöltő démon.
Egyre közelednek, a kezük magasban,
félek, majd szétpattan a halántékom.

Mit akarnak ezek tőlem?! Messze a hold,
nincs segítség, nyitnám a szám, de kuss,
kezükből a fejsze, a háló és a bot
minden, csak nem archaikus.

Támadóim szaggatott lihegése már
nyakszirtemen. Kígyófény-élű üvegen
kiterítve fekszem, s úgy nézem testem
ostorral csíkozott póreségét, mint egy idegen.

S a döbbenet, hogy milyen csönd van itt
az utolsó épp-hogy-még-szabad pillanatban;
már emelnek, késő, visszahangzik bennem
pilátus, szupersztár, ecce homo, hittan.

Mindig történik helyettünk valami.
Fenn a fakereszt, lenn a dühös nyáj van.
A felmenő nap szikrát szór a dombra.
Jön a megbocsátás tájkép alakjában.

Sikoltanék, nem jön hang a számon.
Megrémit a halál, mondjuk úgy, közelsége.
Villám ver éket vérző öt sebembe.
A befejezésnek soha nem lesz vége.

A súlyos kereszt egyszerre szállni
kezd velem. Ki talán szerencse fia,
annak menekvése a csupasz ég felé
kiadós csoda vagy benevolancia.

Jobb meggyőződéselem ellenére érzem,
amint karom felemelve valami jelt
adok, hogy megállítsam, ha meg lehet,
e légből kapott, kétes mennybemenetelt,

de elkéstem, már kész van a jelenet:
púdert szed a sminkes, cigi kell, pia,
s míg én álmodom hátul megírom,
ebédelni indul a statisztéria.